

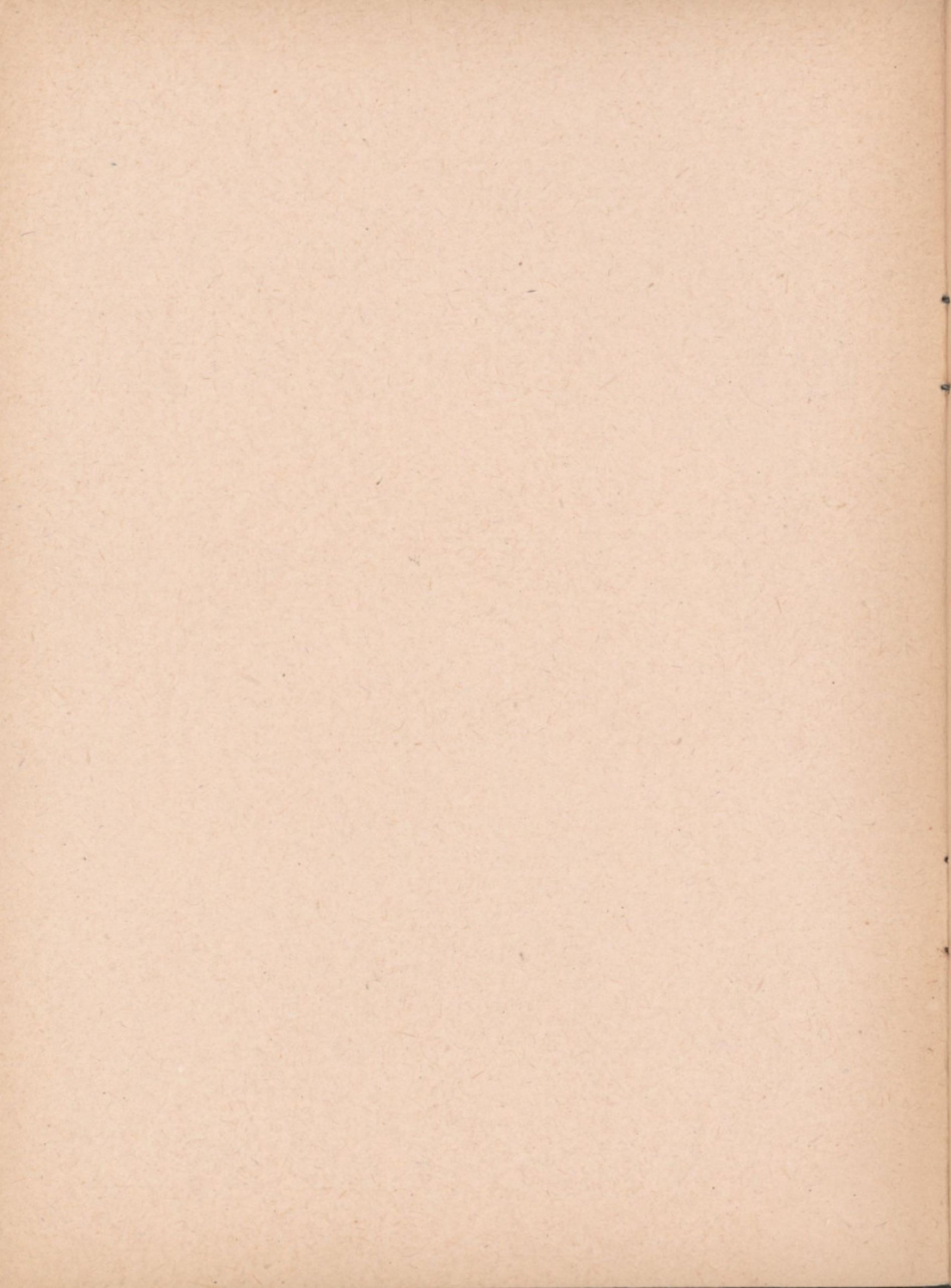
**GORZOWSKIE
WIADOMOŚCI
KOŚCIELNE**

**ORGAN URZĘDOWY
KURII BISKUPIEJ**

WRZESIEŃ

1969

GORZÓWSKIE WIADOMOŚCI KOŚCIELNE

600-9416/9

Organ Urzędowy Kurii Biskupiej

Rok 13

wrzesień 1969 r.

Nr 9

PROGRAM KAZNODZIEJSKI

na rok 1969/70

Kazania dla dzieci

Wprowadzenie do programu kaznodziejskiego kazań dla dzieci.

1. W zasadzie tematy kazań dla dzieci są ułożone podobnie jak dla młodzieży (przeczytaj: Wprowadzenie do programu kaznodziejskiego dla młodzieży na rok 1969/70) z tą tylko różnicą, że uwzględniają psychologię dziecka i zmiarzą do ukształtowania charakteru w myśl tematyki roku 1969/70: Nadzieja w Jezusie Chrystusie — JEZUS CHRYSTUS, NASZ BRAT.

2. Celem kazań dla dzieci jest:

— uwrażliwienie dziecka na pełnię Bożej dobroci i miłosierdzia i pozyskanie dla przyjaźni z Chrystusem. Spotkanie z Panem Jezusem następuje w Kościele w sposób osobowy i rzeczywisty poprzez Sakramenty św.

— czynne zaangażowanie dzieci w kontynuację zadań życia Pana Jezusa, a szczególnie jego misterium paschalnego. Najwyższym kształtem tego zaangażowania jest ustawiczne rozwijanie w sobie wartości poszczególnych Sakramentów św., a specjalnie ducha współofiary mszalnej;

3. W urzeczywistnianiu tych zadań Pan Jezus jest nie tylko najlepszym Nauczycielem i Przyjacielem, ale najwierniejszym współpracownikiem, który dopełnia niedomogi naszych wysiłków. To jest źródłem naszej najgłębszej względem Niego ufności i miłości. Z takim Przyjacielem warto się spotykać jak najczęściej i cieszyć się darami Jego nauki (Liturgia Słowa) oraz darami Jego pomocy (łaski sakramentalne szczególnie częsta Komunia św.). Łaski bowiem Sakramentów św. rodzą w nas nowe życie i prowadzą do ustawicznego jego wzrostu i ku pełnej dojrzałości. „Im czynniej współpracujesz z łaską, tym prędzej stajesz się dojrzały i dorosły w oczach Boga” (przykładem św. Stanisław Kostka, św. Alojzy, św. Maria Goretti — potrzeba pogłębienia kultu Świętych, który wynika z nowych reform kalendarza liturgicznego).

4. Najwyższą formą współpracy z łaską jest czynna miłość bliźniego. Społeczna Krucjata Miłości to nic innego jak odczytywanie wzoru ży-

cia Pana Jezusa w kanwie dzisiejszej rzeczywistości, a więc: w dzisiejszej szkole, w dzisiejszej rodzinie, w obecnej formie kolonii i wczasów, w obecnym kształcie rozrywek i sportu itp.

NADZIEJA W JEZUSIE CHRYSZTUSIE

I. Okres Adwentu

Niedziela I Adwentu — 30 listopada

NOWY CZŁOWIEK W CHRYSZTUSIE

1. W imię Chrystusa

- Oczekiwanie ludzkości na przyjście Mesjasza. Tylko Bóg ma moc uwolnić ludzkość od grzechów. Co roku Kościół przypomina swoim wiernym to oczekiwanie ludzkości na przyjście Zbawiciela.
- Mój adwent, jako już należącego do Ludu Bożego. W imię Chrystusa dajemy początek wszystkiemu.

2. Ten sam, czy też inny

- „Przyobleczenie się w Pana Jezusa Chrystusa” — jako chrześcijanin, przyodziany w Chrystusa muszę przyswoić sobie myśli i zasady Chrystusowe; postępowanie moje wobec Ojca Niebieskiego i bliźnich musi się wzorować na Zbawicielu.
- Precz ze złem! Jezus już się narodził. Nasz adwent jest inny. Chrystus ma się narodzić w moim sercu, myślach, czynach. Jako przyodziany w Chrystusa muszę po prostu żyć w duchu Chrystusa.

3. „...żyje we mnie Chrystus”

- Praktyczny wydzwięk z prawdy o przyodzianiu się w Chrystusa. Otoczenie wydaje świadectwo o mojej przynależności do Jezusa. Kierunek mojemu działaniu wskazuje Chrystus. On stoi w centrum mojego zainteresowania w rozpoczynającym się roku kościelnym.

Niedziela II Adwentu — 7 grudnia

NIE DOPUSZCZAJMY DO SIEBIE ZWĄTPIENIA

1. Pokusa zwątpienia zagraża dzisiejszemu człowiekowi. Źródłem zwątpienia jest pycha. Opis pychy króla Babilońskiego w księdze proroka Daniela, Ludzie XX wieku olśnieni wynalazkami mówią, że nie potrzeba im Boga, wystarcza im technika, nauka, praca.
2. Różne postawy ludzi w Palestynie wobec Chrystusa:
 - postawy zwątpienia: mieszkańcy z Nazaretu — syn cieśli, czarta masz i w jego imieniu działasz, twarda jest Twoja mowa
 - Postawy zaufania: Najśw. Maryi Panny
 św. Jana Chrzciciela
 św. Piotra, św. Tomasza i innych Apostołów
 - Nasza postawa zaufania wobec Chrystusa, Jego Radosnej Nowiny o Bogu naszym Stworzycielu, naszym najlepszym Ojcu.
3. „Błogosławiony, który nie zwątpił we Mnie”. W pokusie zwątpienia patrzmy na Jezusa i na tych, którzy Jemu zaufali.

Niedziela III Adwentu — 14 grudnia

PAN JEZUS — NASZ NAJLEPSZY BRAT

1. „Wyrośnie różdżka z pnia Jessego” (Iz. 11, 1—5)
— Pan Jezus wzorem dobroci
2. „Każde drzewo, które nie wydaje owocu dobrego będzie wycięte i w ogień wrzucone” (Łk. 3, 9)
— obowiązek naśladowania Pana Jezusa i przyjmowania Sakramentów św.
3. A jakim drzewem dla Pana Jezusa, który jest blisko (Flp. 4, 5) ty jesteś?

Niedziela IV Adwentu — 21 grudnia

SEDZIA NASZYM JEST PAN

1. Smutne jest życie bez Boga, przekonała się o tym ludzkość po grzechu pierworodnym. Wołanie o Sprawiedliwego, Zbawiciela (introit)
2. Bóg ma piękne plany względem nas, ale my często niszczymy je przez grzech. Mamy szukać pomocy u Pana, by wspierał nas swoją łaską (kolekta).
— Chętnie lubimy mówić o grzechach innych, ale nie dostrzegamy swoich. Nie mamy sądzić, bo dopiero Pan „ujawni zamysły serc” (lekcja).
— Trzeba nam prostować drogi we własnym sercu według wskazań Jan Chrzciciela (ewangelia), a Maryja to nasz najwspanialszy przykład jak trzeba współpracować z łaską Bożą (ofertorium).
3. Naprawić zniszczone w nas przez grzechy plany Boże i dobrze przygotować się na Boże Narodzenie.

II. Okres Bożego Narodzenia, Objawienia i po Objawieniu

Boże Narodzenie — 25 grudnia

„ŚWIATŁOŚĆ ... PRZYSZŁA NA ŚWIAT (J. 1, 9)

1. Światłość znakiem przyjścia Boga na ziemię
2. Światłość — symbolem dobra i piękna Bożego
— Człowiek szuka światła
— Światłość, która ma być w nas
3. „Życie jako synowie światłości” (Ef. 5, 8).

Uroczystość św. Szczepana — 26 grudnia

CHRYSTUS PRZYNOSI ŚWIATŁO Z NIEBA

1. Światłem Chrystusa jest wiara święta
— Zanim Pan Jezus przyszedł na ziemię ludzie błędzili w ciemnościach
— Pan Jezus przyniósł na ziemię światło, aby rozproszyć ciemności
2. Św. Szczepan — radosny świadek wiary świętej
— Św. Szczepan spotkał się z Panem Jezusem poprzez wiarę
— Zrozumiał, że światło otrzymane od Pana Boga ma służyć innym.

3. Wdzięczność i odpowiedzialność za dar wiary św.
 - Światłość wiary drogocennym dla nas darem
 - Ukazujemy światło wiary św. innym
 - Dziękujemy za ten dar najpiękniejszy.

Święto Świętej Rodziny — 28 grudnia

Pouczenie pasterskie o małżeństwie i rodzinie

Uroczystość Bogarodzicy Maryi — 1 stycznia

Z BOGARODZICĄ W NOWY ROK

1. Bogarodzica
 - wybrana od wieków na Matkę Pana Jezusa
 - najlepsza Matka
 - Bóg Jej zaufał: Pan Jezus z Nią chciał wejść na ten świat.
2. Matka nasza
 - dana nam przez Pana Jezusa
 - najlepsza Matka nasza
 - kto Jej zaufa, ten się nie zawiedzie (Ojciec Kolbe; cała Polska w Jej ręce się oddała na II tysiąclecie).
3. Oddajemy się Maryi u progu Nowego Roku
 - z Jej ufnością i Jej wiarą i miłością spełniamy wolę Bożą.

Niedziela II po Bożym Narodzeniu — 4 stycznia

WIERNOŚĆ DANEMU SŁOWU

W okresie Bożego Narodzenia zapatrzeni w Słowo Przedwieczne, które naprawdę stało się Ciałem, podejmiemy pracę nad dotrzymaniem danego komuś — Bogu i ludziom — słowa. Ile ludzkich obietnic, ile słów zostało rzucone na wiatr. Ile zawodów sprawiły ludziom słowa niedotrzymane. Jak często zostało zerwane słowo, które ktoś dał na całe życie. Ile zerwanych umów, rozbitych małżeństw, dlatego, że ktoś nie jest wierny danemu słowu, chociaż drugi człowiek zawierzył mu i na tym słowie zbudował całe swoje życie. Jak często nie dotrzymujemy słowa danego dzieciom. Dzieci też często powtarzają „słowo daję” — nie wiedzą, co to znaczy. Cenione kiedyś „verbum nobile”, słowo szlacheckie, dziś dawane jako „słowo honoru”, jak często jest zrywane, nie pamiętane, lekceważone. Coraz częściej mówi się o tym, że nikomu nie można zawierzyć, bo nie ma wśród nas ludzi wiernych. Prawdziwa wierność musi wystarczyć na zawsze, nie tylko na krótki czas.

Postanowienie:

W okresie Bożego Narodzenia, gdy słowo Boże spełniło oczekiwania wieków i nikogo nie zawiodło, postanówmy być wierni danemu słowu. Nie zawieść ludzi, którzy na moją wierność słowa czekają. Być słownym w pracy, w dotrzymywaniu umów, terminów. Mniej mówić, obiecywać, nie rzucać słów na wiatr, znać cenę swego słowa. I zawsze to, co zostało obiecane — wykonać: Słowo — Ciałem? Pracę nad sobą, nad

wiernością, sumiennością i odpowiedzialnością za powiedziane słowa, podejmujemy w intencji, aby słowa, które dają rządzący narodami, zostały dotrzymane; aby w stosunkach międzynarodowych „Deklaracja praw człowieka” stała się ciałem, abyśmy w II Tysiącleciu nie cofnęli danego słowa wierności.

Hasłem tego okresu: „Słowo — Ciałem”!

Uroczystość Objawienia Pańskiego — 6 stycznia

NA SPOTKANIE Z CHRYSTUSEM PANEM W KOŚCIELE

1. Trzej Mędrcy szli na spotkanie z Bogiem
 - Poruszeni łaską i żywą wiarą szli na spotkanie z Bogiem. Nie wiedzieli dokładnie, gdzie i jak Go spotkają, ale byli przekonani, że Go spotkają.
2. Dzieci Boże spotykają się z Chrystusem w Kościele
 - Pan Jezus zapoczątkował Kościół
 - My tworzymy Kościół
 - Podać obrazy biblijne na Kościół
3. Weźmy udział w sakramentalnym życiu Kościoła
 - W Kościele spotykamy się z Bogiem w modlitwie, Słowie Bożym, Najśw. Ofierze i w sakramentach św.

Święto Chrztu Pańskiego — 11 stycznia

EWANGELIA NASZYCH DZIECI

1. Pójdziemy do domu Pana
 - w Nazarecie przed pielgrzymką
 - pielgrzymka: w drodze i w Jerozolimie
2. W domu rodzinnym
 - rola Nazaretu w historii zbawienia
 - przykład — obrazy Rodziny Nazaretańskiej
3. Naśladujemy 12-letniego Pana Jezusa
 - św. Rodzina przykładem dla naszym rodzin
 - Pan Jezus przykładem dla dzieci na drodze do kościoła i z kościoła oraz w życiu rodzinnym.

Niedziela II po Objawieniu — 18 stycznia

SAKRAMENTY W ŻYCIU KOŚCIOŁA

1. Pan Jezus uświęca ludzką radość
 - Na weselu wśród społeczności ludzi i dla tej społeczności Pan Jezus dokonuje pierwszego cudu.
2. Pan Jezus działa przez Sakramenty św.
 - w życiu poszczególnych ludzi
 - w ukształtowaniu społeczności, wśród której się je przyjmuje
3. Bądźcie płomiennego ducha

Niedziela III po Objawieniu — 25 stycznia

SAKRAMENTY ŚWIĘTE POMOGAJĄ NAM WYPEŁNIĆ NASZE POWOŁANIE

1. Urzeczywistnianie w życiu wielkich zadań wymaga od człowieka wysiłku
 - jest to często wspólny wysiłek całego zespołu
 - życie nasze to wielkie zawody, wypełnione treningiem, w których biegniemy po nagrodę świadomie (Lekcja)
2. Nasze uświęcenie i zbawienie jest wspólnym dziełem Boga i naszym
 - „Bóg stworzył nas bez nas, ale bez nas nie zbawi nas” (św. Augustyn)
 - Dopomaga nam w tym Chrystus w Kościele przez Sakramenty święte
 - Człowiek stworzony przez Boga ma specjalne zadanie do spełnienia w życiu
3. Szukamy pomocy u Chrystusa
 - Codzienne doświadczenie przypomina nam nasze słabości i trudności w urzeczywistnianiu naszego powołania.
 - Szukamy pomocy u Chrystusa
 - Wiernie trwajmy przy Chrystusie (przykład żołnierza z Pompei).

Niedziela IV po Objawieniu — 1 lutego

SAKRAMENTY POMOCĄ W ROZWOJU ŻYCIA BOŻEGO W NAS

1. Ziarnem łaski Bożej — Chrztost św.
 - Nasze życie jako dziecka Bożego jest glebą, która staje się żyzna albo jałowieje, zależnie od naszej współpracy z łaską otrzymaną od Boskiego Siewcy na Chrzcie św.
 - Grzech pierworodny „skaził” glebę naszego życia duchowego
 - Od nas zależy, czy stajemy się coraz bardziej sposobni do zasiewu łaski.
2. Przez Sakramenty św. Chrystus Pan daje nam możliwości oczyszczenia, uszlachetnienia i użyźnienia gleby naszych dusz.
 - W Sakramentach św. Ofiaruje nam swoją Boską przyjaźń i wyzwa do jej przyjęcia.
 - Żądając współpracy z łaskami Sakramentów św. oczekuje od nas życia godnego miana dojrzałych chrześcijan.
3. Rozwój życia Bożego w nas, jego wartość i skuteczność, oparta na życiu sakramentalnym zależy od naszej współpracy z łaską Bożą i od naszego wkładu osobistego w jej rozwój.

Niedziela V po Objawieniu — 8 lutego

Wielkopostna akcja trzeźwości

III. Okres Wielkiego Postu

Niedziela I Wielkiego Postu — 15 lutego

WIELKI POST — UPRAGNIONY CZAS ZBAWIENIA

1. Wielki Post jest czasem łaski
 - czas włączenia się w tajemnicę wielkanocną Pana Jezusa

- czas żarliwej modlitwy
 - czas pokuty i ćwiczenia się w cnotach
2. Szatan usiłuje temu przeszkodzić
Chrystus Pan zwycięża trojaki pokuszenie (Ewangelia)
— Z Chrystusem zwyciężajmy nasze pokusy
 3. Zawierzmy Bogu
— w wykorzystaniu tego upragnionego czasu zbawienia (Ps. 90 w tekstach mszalnych) dla własnej duszy i dla zbawienia drugich.

Niedziela II Wielkiego Postu — 22 lutego

„WOLĄ BOŻĄ JEST WASZE UŚWIĘCENIE” (1 Test. 4,3)

1. Wszyscy są powołani do świętości
— uświęcenie rozpoczął Pan Jezus przez swój pobyt na ziemi i u-
twierdził je w tajemnicy wielkanocnej (KK 40)
— wolą Bożą jest uświęcenie nas samych, naszego postępowania
i obchodzenia się z drugimi.
2. Pan Jezus pomaga w uświęcaniu się
— przez własny przykład, jaki nam daje (Ewangelia)
— przez Sakramenty św. (KK 11).
3. Dobrze nam z Panem Jezusem
o ile będziemy się przemieniać z dnia na dzień na lepsze i
— o ile będziemy wierni Jemu.

Niedziela III Wielkiego Postu — 1 marca

UWIELBIAJMY BOGA

1. Pan Jezus uwielbia Ojca
— za Swego życia ziemskiego przez modlitwę, spełnianie woli Ojca
a nade wszystko przez bezgraniczne oddanie się i Swoją śmierć
na krzyżu
— teraz w niebie.
2. Dlaczego my mamy uwielbiać Boga?
— Ponieważ jest naszym najlepszym Ojcem, bo nas stworzył i nami
się opiekuje, dał Swego Jednorodzonego Syna, który za nas umarł
na krzyżu i wysłużył nam potrzebne łaski, m.in. Sakramenty św.
3. Dzieci Boże uwielbiają Ojca
— przez modlitwę, pełnienie woli Bożej we wszystkim, zwłaszcza
w Wielkim Poście.

Niedziela IV Wielkiego Postu — 8 marca

ZJEDNOCZMY SIĘ W SAKRAMENTACH WIELKANOCNYCH

1. Chrzt św. włącza nas w tajemnicę wielkanocną
— w czasie Chrztu św. zwróciliśmy się do Boga, a Pan Jezus zjed-
noczył nas z sobą i włączył do Królestwa Bożego
2. Spowiedź św. — powtórne włączenie
— każdy grzech ciężki jest odejściem od Boga, wyłączeniem z rodzi-
ny Bożej

— powtórnie nas włącza Pan Jezus przez Sakrament Pokuty czy Spowiedzi św.

3. Eucharystia — szczytowym sakramentem wielkanocnym

— wzorem jej jest cudowne rozmnożenie chleba

— Chrystus pokarmem duszy

— Wielkanoc się zbliża — trzeba zjednoczyć się w sakramentach wielkanocnych.

Niedziela V Wielkiego Postu — 15 marca

MÓWIĘ PRAWDĘ

W Wielkim Poście stajemy w obliczu Chrystusa, który się po to narodził, aby dać świadectwo prawdzie i umarł za prawdę. Musimy więc stanąć w prawdzie wobec siebie. Szczera spowiedź wielkanocna. Musimy zawstydić się z powodu każdego kłamstwa, fałszu, nieprawdziwej postawy i sytuacji, którą stworzyliśmy w sobie samych i wobec innych. Musimy po prostu przestać kłamać, zawsze mówić prawdę. Zażądać od siebie kategorycznie prawdy. Nigdy oszczerco i fałszywie o nikim nie mówić, nie pozwolić, aby inni o kimś kłamliwie mówili i pisali. Nie być łatwowiernym.

Postanowienie:

Walkę z tendencją do kłamstwa i fałszu własnego serca, ofiaruję za zwycięstwo Prawdy Bożej wśród nas.

Hasłem tego okresu: „Dać świadectwo prawdzie”!

Niedziela Palmowa Męki Pańskiej — 22 marca

Czytanie Męki Pańskiej

(c. d. nastąpi)

PROGRAM KAZNODZIEJSKI

na rok 1969/70

Kazania dla młodzieży

JEZUS CHRYSTUS — NASZ BRAT

Wprowadzenie do programu kaznodziejskiego kazań dla młodzieży

1) Stosownie do założeń 4-letniego planu chrystologicznego, w drugim roku duszpasterskim (1969-1970) hasłem rozważań, pogłębiających ogarnięcie Tajemnicy Chrystusa (Mysterium Christi), jest: **Nadzieja w Jezusie Chrystusie — JEZUS CHRYSTUS, NASZ BRAT.** — „Łaknąć i pragnąć sprawiedliwości” Bożej, czyli uświęcającej usprawiedliwienia (Mt 5,6), chłonnym sercem i w cierpliwości czerpiemy z nieskończonych bogactw Chrystusowych, które już tu na ziemi czynią nas „uczestnikami Boskiej natury” (2 P 1,4). Za apostołem Pawłem zabiegamy o najważniejsze: „Poczytałem wszystko za stratę w obliczu tego najwyższego daru, jakim jest poznanie (ogarnięcie) Chrystusa Jezusa, Pana mego: dla Niego to porzuciłem wszystko i uznaję za śmiecie, byle tylko pozyskać Chrystusa i znaleźć się w Nim” (Flp 3, 8—9).

2) Jezus Chrystus, którego miłościwe zbliżenie oraz przemożną obecność wśród nas ogarniamy w duchu wiary (r. 1968—1969: „Jezus

Chrystus, nasz Król i Pan”), objawia się nam jako „nasza nadzieja” (1 Tym. 1,1), „nadzieja chwały” naszej (Kol. 1,27). Już w Starym Przymierzu Pan jest sławiony jako nadzieja swego ludu (Ps 21,10; 70,5; Syr 4,16; Jer 17,13; 1 J 3,16). Dopiero jednak w Jezusie Chrystusie nadzieja nasza przybrała postać bliską i jakby uchwytą, pewną, mocną i żywą.

3) W Jezusie Chrystusie i przez Niego zbliża się do nas ludzi pełnia Bożej dobroci i miłosierdzia, które — choć zawsze otwarte i niewyczerpane — wskutek przeszkody grzechu nie mogły i tak często nie mogą skutecznie osiągnąć człowieka, przez jego własną winę i zaślepienie. Obecnie jednak, przez tajemnice Wcielenia, zbawczej Męki i Śmierci, Zmartwychwstania i Wniebowstąpienia, Pan Jezus stał się raz na zawsze żywą Tajemnicą czyli Sakramentem odkupieńczej mocy i miłości Bożej wśród ludzi. Jezus Chrystus jest Pra-sakramentem życia Boga Trójjedynego, wzbogacającego nieskończenie naturę ludzką (Tomasz z Akwinu). Kto jednoczy się prawdziwie z Panem Jezusem, „pierworodnym spośród umarłych” (Kol 1,18), ten żyje już „życiem Chrystusa” (por. Gal 2,20).

4) Przez swoje Wniebowstąpienie Jezus Chrystus Zmartwychwstały wyzwolił naturę ludzką ze stanu ograniczności i słabości, cierpielliwości i śmiertelności, a zwłaszcza ze stanu skażenia grzechowego, dla światła łaski, mocy i świętości. Pogodziwszy w Sobie niebo i ziemię przez Ofiarę Krzyża, Pan Jezus uwielbiony może obecnie zbliżać się do nas ludzi i jednoczyć się z nami w sposób całkiem nowy i bez porównania skuteczniejszy, aniżeli to było możliwe za dni ograniczonych styczności w ciągu Jego życia doczesnego. Jezus Chrystus stał się dla nas, swoich przybranych braci, „duchem ożywiającym” (I Kor 15,45), czyli przyczyną sprawczą naszej przemiany naszego przybrania za dzieci Światłości, dzięki któremu zyskujemy dostęp do Ojca Światłości. Wszystko zależy obecnie od naszej otwartości i gotowości wewnętrznej („metanoia”) do przyjęcia ożywiającej mocy Chrystusa („dynamis”), której Pan udziela przez zesłanie Ducha Świętego Pocieszyciela, będącego ręką Jego obecności pośród nas ludzi (Misterium paschalne Chrystusa).

5) Spotkanie z Chrystusem uwielbionym dopełnia się obecnie już nie tylko „według ciała”, lecz przede wszystkim „według ducha”, w mistycznym czyli **sakramentalnym zjednoczeniu** z Panem, w uświęconej społeczności Jego Kościoła, Jego Ciała Mistycznego. Kościół pierwotny pojmował jako „mysterium” czyli „sakrament” zjednoczenia z Chrystusem całą liturgiczną rzeczywistość (św. Augustyn), a więc: Tajemnice wiary, Skład apostolski, Pismo Święte z Jego figuralną wykładnią, chrzest, bierzmowanie, Eucharystię, liturgię mszalną, życie modlitwy itd. Scholastyka (św. Tomasz) zacieśniła pojęcie „sakramentu” do tych znaków, które — jako ustanowione przez Chrystusa — odnoszą się w szczególny sposób do zbawczego porządku i odsłaniają Bożą rzeczywistość przed wiernymi (wtajemniczonymi). Obydwa aspekty uzupełniają się: pierwszy broni przed wyjałowionym rytualizmem, drugi chroni przed niebezpieczeństwem sprowadzenia skuteczności znaku sakramentalnego do magii.

6) Sakramentalna obecność i zbliżenie Chrystusa uwielbionego w Kościele świętym są rzeczywistością nie statyczną, lecz dynamiczną w najwyższym stopniu (dynamika pierwotnego Kościoła, neofitów, epok odrodzenia na przestrzeni dziejów Kościoła). Pan Jezus aktualizuje nieustannie i nieprzerwanie wszystkie swoje zbawcze akty wśród nas, chociaż z różną i zmienną skutecznością, zależną od nas ludzi. Jego dzia-

lalnosc zbawcza ma **charakter personalityczny**. Przedziwne bogactwo mocy Chrystusa przejawia się w człowieku wówczas, gdy zdoła ono przeniknąć do głębi jego życia osobowego (por. 1 J 4,13). Bóg osobowy zniża się do osoby ludzkiej i pociąga ją ku Sobie nie przez zniewolenie lub zastraszenie, lecz przez niezmierzoną dobroć i wspaniałomyślność. Warunkiem skuteczności tego zniżenia się Boga (kondescendencji) jest w człowieku otwartość wobec apelu Miłości Bożej i cierpliwe oraz wierne współdziałanie z otrzymaną łaską (pogłębione rozumienie „aktu oddania się Maryi” jako „szkoły miłości Chrystusowej”) Chrześcijanin winien stale uświadamiać sobie, że w sakramentalnym zbliżeniu Chrystus sam poucza, błogosławi, chrzci, karmi, uświęca — poprzez zastępczą posługę kapłana.

7) Cała sakramentalna działalność Chrystusa, Najwyższego Kapłana i Pośrednika, zmierza do uświęcenia przybranych dzieci a wybranych Jego Ojca, w ścisłej jedności z społecznością Kościoła świętego. Sakramenty posiadają nieodłącznie także **charakter społeczny**. Pan uświęca każdego przez społeczność i dla społeczności swoich wybranych, a nawet dla całego świata. Nie ma uświęcania poza Kościołem świętym, w którym żyje Chrystus i który z woli Chrystusa jest „sakramentem zbawienia” (por. KK 1). Z sakramentalnej jedności z Kościołem świętym każdy chrześcijanin czerpie odrodzenie i uświęcenie, z drugiej strony zaś przyjmuje zobowiązanie do służebnej miłości wobec Kościoła i współbraci, oraz do czynnego udziału w Chrystusowym posłannictwie przeobrażenia świata (apostolstwo wiernych. „Społeczna Krucjata Miłości”, walka z zagrożeniami moralnymi).

8) Prawdziwy udział w sakramentalnym życiu Kościoła świętego nie jest tylko jednym z wyrazów osobistej, fakultatywnej pobożności, ani jedynie wtórnym wsparciem życia moralnego. Sakramentalna łączność z Panem uwielbionym jest zasadniczym warunkiem wszczepienia w nurt **nowego życia**, nieskończenie bogatego i wiecznego, które jest w Jezusie Chrystusie (winny szczerp-latorośle). W następstwie tego całe życie chrześcijanina w obecnym świecie winno być wyrazem rzeczywistej obecności Pana Jezusa w sercach Jego wybranych przyjaciół, aby „jako Chrystus zmartwychwstał przez chwałę Ojca, tak i my, abyśmy w nowości życia chodzili” (Rz 6,4).

9) Zwycięska i nieograniczona w możliwościach zbawcza obecność i działalność Chrystusa uwielbionego w Kościele świętym i w każdym odkupionym jest istotnym źródłem niezłomnej **pogody ducha** (optymizmu chrześcijańskiego) i głębokiej **radości** (por. Flp 3,1; 1 Tym 5,16), które nie gasną nawet w obliczu nieodłącznego od życia udziału w Krzyżu Pana. Chrześcijańską świadomość winien znamionować stały, święteczny radosny nastrój. Znamię powyższe jest bliskie zwłaszcza młodemu pokoleniu, które wstępuje dopiero w życie dojrzałe, z nie ograniczonymi jeszcze perspektywami i nie zrażonymi nadziejami życiowymi. Ten naturalny optymizm winien pogłębiać się i przekształcać w optymizm chrześcijański przez współżycie z Chrystusem.

I. OKRES ADWENTU

Niedziela I Adwentu — 30 listopada

NASZA NADZIEJA W JEZUSIE CHRYSTUSIE

Wstęp: Współczesne osiągnięcia naukowe, społeczne, cywilizacyjne, kulturowe są u wielu ludzi podłożem nieograniczonego optymizmu,

wiary w postęp, nadziei na wspaniałą przyszłość. Dynamika dążeń do przemian wydaje się być nie wyczerpana.

Pouczenie: Kościół posoborowy aprobeuje naturalne wysiłki, zmierzające, zwłaszcza do osiągnięcia wyższego poziomu życia w powszechnym wymiarze. Kościół widzi w tym spełnienie woli Boga.

- 1) Konfrontacja z pełną prawdą życia skłania jednak do krytycznej oceny możliwości i osiągnięć ludzkich. Postęp „materialny” w szerokim rozumieniu nie oznacza koniecznie rzeczywistego postępu („duchowego”).
- 2) Nadzieja na prawdziwy postęp nie ogranicza się do mglistych wzlotów, nieuchwytnych planów. Wymaga ona istotnych przemian duchowości ludzkiej, która w ostateczności decyduje o nowych, doskonalszych formach życia.
- 3) Jezus Chrystus jako Pra-sakrament odradzającej miłości Bóżej wstępuje w zasięg życia ludzkiego, by wzbogacić je i uszlachetnić przez niezrównane, twórcze siły nowego, Bożego życia.

Przeżycie: Bliskość Królestwa Bożego w Jezusie Chrystusie (ewangelia) porusza moc niebieskie nie w tym celu, by budzić grozę w sercach ludzkich, lecz ufność (antyfony mszalne) i świadomość bliskości zbawienia (lekcja). To umożliwia zaś w ostateczności uszlachetnienie form i przejawów doczesnego życia.

Zadanie: Perspektywy nadziei w Chrystusie Jezusie urzeczywistniają się w miarę „odrzućcia uczynków ciemności” i równocześnie dopełnienia życia w duchu Chrystusa (lekcja). Jest to najistotniejszy warunek spełnienia się najgłębszych nadziei.

Niedziela II Adwentu — 7 grudnia

„BŁOGOSŁAWIONY, KTO NIE ZGORSZY SIĘ ZE MNIE” (Mt 11,6)

Wstęp: W obliczu coraz większych osiągnięć nie łatwo jest człowiekowi pogodzić się z Bożą ekonomią zbawienia, uznać jej wyższość i rozmach, drogi i sposoby urzeczywistniania.

Pouczenie: Pokusa samowładności, której uległ już pierwszy człowiek, Adam, nie maleje, lecz narasta w człowieku.

- 1) Od wieków człowiek nie zgadza się ze słowami Pana: „Beze Mnie nie uczynić nie możecie” (J 15,6), pomimo, że dowodnie największe wysiłki ludzkie prowadzą tylko do cząstkowych, nietrwałych wyników, a czasem wręcz do szkód i zniszczeń.
- 2) Bóg nadziei (lekcja) nie zamyśla ingerować w sprawy i dążenia ludzkie, by kępować je i ograniczać, lecz przez cierpliwe i życzliwe współdziałanie pragnie uwielokrotnić ludzkie zabiegi.
- 3) Przy dobrej woli dostrzega to nie tylko lud wybrany (Syjon), ale również „narody”, które zdobywają się również na uwielbienie Pana (lekcja).

Przeżycie: Nawet sprawiedliwi mają trudności w zrozumieniu Bożych zamierzeń, które są tajemnicą czyli „sakramentem”, jako że dopełniają się „według ducha”, a nie „według ciała”. Błogosławieni ci, którzy — jak Jan Chrzciciel — zaufali Panu a „nie zgorszyli się z Niego” (ewangelia).

Zadanie: Pełną radość ze znizenia się Boga do nas ludzi zdobywamy,

gdy oczyszczonym sercem i z ufnością staramy się ogarniać dzieła Bożego miłosierdzia (antyfony mszalne).

Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP — 8 grudnia

NIEPOKALANA — NADZIEJA NASZYCH NADZIEI

Wstęp: Kościół Boży w swej żmudnej pielgrzymce ku Światłości jest zbyt trzeźwy, by gubić się w złudnych i nieuchwytnych nadziejach. Wiara i nadzieja chrześcijańska mogą ostać się jedynie na mocnych podstawach.

Pouczenie: Liturgia adwentowa wskazuje — obok Izajasza i Jana Chrzciciela — szczególnie na Maryję, jako na żywą nosicielkę najczystszych ludzkich nadziei.

- 1) Kościół święty nie waha się opisać stopnia wybrania i przypodobienia Maryi do podjęcia „pełni łask” słowami natchnionymi (lekcja).
- 2) Niepokalana jest dla nas wierzących najprawdziwszym dowodem dalekosieżnych zamysłów Boga, jak i niepojętych możliwości człowieka w ogarnięciu głębi Bożego miłosierdzia.

Przeżycie: Wskutek swego niepojętego przywileju Maryja Niepokalana ogarnęła Chrystusa jako Pra-sakrament odkupieńczej miłości Bożej w takim stopniu, że stała się jakoby „wtórnym sakramentem”, czyli pełnią tej miłości w stosunku do nas ludzi. (Pośredniczą łask, Matka dzieci Bożych).

Zadanie: Ufne ubliżenie się do Niepokalanej, jako żywej nosicielki naszych dzieci, jest rękojmią naszego stopniowego dojrzewania do przyjęcia „pełni łask”. Chrystus budzi nadzieję w bezmiar miłosierdzia Bożego, Niepokalana zaś umacnia nadzieję w odrodzenie naszego skażonego grzechem człowieczeństwa w obliczu zbliżającego się Boga.

Niedziela III Adwentu — 14 grudnia

„PAN JEST BLISKO” (Flp 4,5)

Wstęp: Wielu współczesnych gubi się w dociekaniach nad „istnieniem” Boga, nie szukając Go ani szczerze ani w sposób właściwy („teologia śmierci Boga”). Izrael Starego Przymierza żył świadomością opieki Boga, Kościół Nowego Przymierza raduje się bliskością Pana.

Pouczenie: Prawdziwy chrześcijanin stara się w duchu wiary dotrzeć do ostatecznych skutków i owoców Tajemnicy Wcielenia Syna Bożego.

- 1) W Adwencie Kościół święty nie poprzestaje na sztucznym „przeżywaniu” historycznego przyjścia Pana „według ciała”, chociaż na tym fakcie się opiera. Kościół nie próbuje również wybiegać w niewiadomą ludziom godzinę ostatecznego, jawnego przyjścia Pana, chociaż docenia trzeźwo moc kształtującą tej prawdy w życiu chrześcijańskim.
- 2) Kościół Chrystusowy raduje się przede wszystkim ciągle aktualizującą się bliskością Pana „według ducha” w tajemnicach wiary, a szczególnie w sakramentach świętych.
- 3) Chrystus uwielbiony jest nam bliski i jednoczy się z nami obecnie w sposób całkiem nowy, bez porównania skuteczniej-

szy anieżeli to było możliwe za dni Jego życia doczesnego.

Przeżycie: Nowy lud Boży raduje się bliskością Pana, który jest pomiędzy nami, swoimi przybranymi braćmi, „duchem ożywiającym” (1 Kor 15,45) i obdarza nas „pokojem Bożym, który przewyższa wszelkie pojęcie” (lekcja).

Zadanie: Największą troską chrześcijanina jest poznanie godziny czyli „czasu nawiedzenia swego” przez Pana (Łk 19,14), byśmy nie stali się podobnymi do tych, pośród których Pan stanął, a oni Go nie poznali (ewangelia).

Niedziela IV Adwentu — 21 grudnia

SĄD I MIŁOSIERDZIE PANA

Wstęp: Zbliżenie się Boga do nas ludzi nie jest mdłą sielanką. W oparciu o naukę Ewangelii oraz o nie retuszowane doświadczenie dziejów Kościoła Boży zna gorzką prawdę życia ludzkiego.

Pouczenie: Głęboko zakorzenione w naturze ludzkiej zło napotyka sprawiedliwe osądzenie w zetknięciu z Najświętszym, ale również Jego nieskończone miłosierdzie.

- 1) Grzechy nasze stanowią odwieczną przeszkodę dla dopełnienia się zbawczych zamysłów miłościwego Boga w stosunku do ludzi (kolekta).
- 2) Gdy nawet uznajemy prawdę i rzeczywistość grzechu w naszym życiu, tak często jesteśmy skłonni dostrzegać ją raczej u innych, aniżeli u siebie samych (lekcja). Wydaje się nam, że walczymy skutecznie ze złem, piętnując je i potępiając u bliźnich.
- 3) Bez prawdziwego nawrócenia (pokuty) i „naprostowania dróg” Pańskich we własnym sercu nikt nie „ujrzy zbawienia Bożego” (ewangelia).

Przeżycie: Najwspanialszym, porywającym serca przykładem spełnienia się zbawczych zamysłów Boga jest Maryja, „łaski pełna” (ofertorium). W Maryi od początku nic nie hamowało wylewu niewyczerpanych źródeł i bogactw miłości Bożej.

Zadanie: Częste, cierpliwie przetwarzające uczestnictwo w sakramentalnych tajemnicach Pana sprawia w nas, skażonych przez grzech, wyzwalający wzrost zbawiennych owoców Jego łask (pokomunia). Z prośbą o „rosę z góry (introit) musi łączyć się stała postawa pokutnego zaangażowania przed zbawiającym Bogiem.

II. Okres Bożego Narodzenia — Objawienia Pańskiego

Boże Narodzenie — 25 grudnia

ŚWIATŁOŚĆ UBOGACA I PRZENIKA CZŁOWIEKA

Wstęp: Symbolika okresu Adwentu i Bożego Narodzenia jest symboliką światłości, i to światłości zwycięskiej (Chrystus — Sol invictus). „Pan już przybył” (ofertorium I Mszy) i związał się nierozłącznie z naszym człowieczeństwem.

Pouczenie: Światłość jest znakiem życia, mocy, radości, nadziei. Natomiast ciemność jest znakiem śmierci, wrogiej pustki, smutku, beznadziejnej rozpacz.

- 1) W Chrystusie Jezusie Światłość odwieczna „zamieszkała pośród nas” (ewangelia III Mszy): ludzie oglądali jej chwałę i zaznali błogosławieństw jej obecności.
- 2) Błogosławieni ci, co uwierzyli Światłości, która obecnie pragnie „oświecić każdego człowieka, gdy na świat przychodzi” oraz wyzwolić go z jarzma grzechu (ewangelia, kolekta III Mszy).
- 3) Wszystkim, którzy przyjmują Światłość, zostaje udzielona „moc, aby stali się dziećmi Bożymi” i z Boga się narodzili do nowego życia.

Przeżycie: Jakże radosna i dalekosiężna jest prawda, że „w tych ostatnich dniach (Bóg-Ojciec) przemówił do nas przez Syna” (lekcja III Mszy)! Jezus Chrystus jest odtąd żywym Słowem Ojca wśród nas i pragnie być tym Słowem w każdym z nas.

Zadanie: Obecnie potrzeba już przede wszystkim jednego: „byśmy wyrzekli się bezbożności i żądz światowych — rozumnie, sprawiedliwie i pobożnie żyli na świecie” (lekcja II Mszy), tak aby chwała Jednorodzonego objawiała się w nas i abyśmy dawali świadectwo o Światłości.

Uroczystość św. Szczepana — 26 grudnia

ŚWIATŁOŚĆ PRZECIWSTRAWI SIĘ CIEMNOŚCI

Wstęp: Gdzie wstępuje Światłość, tam musi cofać się ciemność. W obliczu zwycięskiej Światłości nie pomoże nawet najbardziej tępy, rozpaczliwy opór, nie przebijający w środkach.

Pouczenie: Jezus Chrystus jest rzeczywiście niezwykłą Światłością od chwili wstąpienia w dzieje ludzkości. Świadczy o tym Jego nieprzerwana obecność w wiernym Kościele oraz to wszystko, co Pan przeciwstawia mocom ciemności.

- 1) Szczepan, pierwszy męczennik-świadek Pana „pełen łaski i mocy” (lekcja), staje wobec zaślepionych sług ciemności jedynie z świadectwem o Światłości (moc wyznania, sprawiedliwe życie).
- 2) Świadkowie i wyznawcy Chrystusa jako Światłości wcielonej, nie przeciwstawiają mocom ciemności środków gwałtu i bezsilnej złości, lecz moc miłości, która potrafi przebaczyć najwęższe krzywdy. Środki gwałtu pogrążają samych gwałtowników.

Przeżycie: W odrzuceniu przez Chrystusa takich zasad i środków gwałtu jak zasada „oko za oko” ludzkość uświadamia sobie, że w jej dzieje wstąpiła zupełnie nowa moc, która nie miota się w bezsilnej, niszczącej wściekłości, lecz miłując chroni i zbawia.

Zadania: Nasze sakramentalne zjednoczenie z Chrystusem jako Światłością przyczynia nam stale nowych sił zwycięskiej miłości Bożej, której nam jeszcze ciągle nie dostaje — w porównaniu z pełnią łaski i mocy takich świadków Pana jak Szczepan.

Święto Świętej Rodziny — 28 grudnia

Pouczenie pasterskie o małżeństwie i rodzinie.

Uroczystość Bogardzicy Maryi — 1 stycznia

MATKA SYNA BOŻEGO

Wstęp: W oktawę Bożego Narodzenia Kościół św. odnosi się z najgłębszą czcią i miłością do Tej, która jako Matka wybrana dała światu Zbawiciela. Maryja jest pierwszym człowiekiem, do którego Bóg zniżył się w sposób tak bezpośredni i niepojęty.

Pouczenie: Od początków swoich Kościół sławi Maryję jako Bogarodzicę, czyli Matkę Syna Bożego, który wziął z Niej ludzką naturę. Od samego początku swego zbawczego dzieła Bóg wprząga współdziałanie człowieka.

- 1) Przed wiekami Syn Boży wybrał Sam Maryję na swoją Matkę ziemską. Gdy nadeszła „pełnia czasów”, przyjął od Maryi człowieczeństwo, a Sam obdarzył Ją pełnią swego życia (por. J 17,10).
- 2) Dziewicze Macierzyństwo Maryi jest odpowiednikiem niewypowiedzianej czystości odwiecznych narodzin Syna w łonie Ojca.
- 3) Dziewictwo Matki Bożej po narodzeniu Syna Bożego stanowiło w prostym następstwie przygotowanie Maryi do Jej powołania dla duchowego macierzyństwa wobec Kościoła Chrystusowego, czyli Chrystusa mistycznego.

Przeżycie: Godność macierzyńska Bogarodzicy Dziewicy i Jej wywyższenie (Wniebowzięcie) świadczy dowodnie, jak bardzo Bóg wywyższa stworzenie, które świadomie i bez zastrzeżeń włącza się w zamysły Jego odwiecznej miłości. Maryja jest żywym dowodem spełnienia się najgłębszych nadziei ludzkich.

Zadanie: Miłość służebna Maryi wobec Jezusa, Syna Bożego, dotyczy dzisiaj i dosięga tych, których Syn Jej zlecił (na krzyżu). Trzeba tylko czcić i miłować Matkę tak, jak czynił to Syn Jej pierworodny!

Niedziela II po Bożym Narodzeniu — 4 stycznia

WIERNOŚĆ DANEMU SŁOWU

W okresie Bożego Narodzenia zapatrzeni w Słowo Przedwieczne, które naprawdę stało się Ciałem, podejmiemy pracę nad dotrzymaniem danego komuś — Bogu i ludziom — słowa. Ile ludzkich obietnic, ile słów zostało rzuconych na wiatr. Ile zawodów sprawiły ludziom słowa niedotrzymane. Jak często zostało zerwane słowo, które ktoś dał na całe życie. Ile zerwanych umów, rozbitych małżeństw, dlatego, że ktoś nie jest wierny danemu słowu, chociaż drugi człowiek zawierzył mu i na tym słowie zbudował całe swoje życie. Jak często nie dotrzymujemy słowa danego dzieciom. Dzieci też często powtarzają: „słowo daję”, nie wiedzą, co to znaczy. Cenione kiedyś „verbum nobile”, słowo szlachetne, dziś dawane jako „słowo honoru”, jak często jest zrywane, nie pamiętane, lekceważone. Coraz częściej mówi się o tym, że nikomu nie można zawierzyć, bo nie ma wśród nas ludzi wiernych. Prawdziwa wierność musi wystarczyć na zawsze, nie tylko na krótki czas.

Postanowienie: W okresie Bożego Narodzenia, gdy Słowo Boże spełniło oczekiwania wieków i nikogo nie zawiodło, postanówmy być wierni danemu słowu. Nie zawieść ludzi, na moją wierność słowa czekają. Być słownym w pracy, w dotrzymywaniu umów, terminów. Mniej mówić, obiecywać, nie rzucać słów na wiatr, znać cenę swego słowa. I zawsze to, co zostało obiecanie — wykonać: Słowo — Ciałem!

Pracę nad sobą, nad wiernością, sumiennością i odpowiedzialnością za powiedziane słowa, podejmujemy w intencji, aby słowa, które dają rządzący narodami, zostały dotrzymane; aby w stosunkach międzynarodowych „Deklaracja praw człowieka” stała się ciałem, abyśmy w II Tyśiącleciu nie cofnęli danego słowa wierności.
Hasłem tego okresu: „Słowo — ciałem!”

Uroczystość Objawienia Pańskiego — 6 stycznia

KOŚCIÓŁ SAKRAMENTEM SPOTKANIA Z CHRYSTUSEM

Wstęp: Trzej Mędrcy, poruszeni łaską i z żywą, otwartą postawą wiary, szli na spotkanie z Bogiem. Nie wiedzieli dokładnie, gdzie i jak Go spotkają, ale byli przekonani, że Go spotkają.

Pouczenie: Chrześcijanin — katolik przeżywa zwłaszcza w liturgii świętej nieprzerwane misterium spotkania z Bogiem, który objawia się obecnie nieustannie. Dzieje się to w Jego Kościele.

- 1) Chrystus objawił się ludziom najpierw w znaku przyjętej natury ludzkiej. Teraz czyni to samo w swoim Ciele Mistycznym, którym jest z Jego ustanowienia Kościół.
- 2) Kościół Chrystusowy jest z woli i mocy Pana sakramentem obecności Boga i Jego spotkania z nami ludźmi oraz zjednoczenia z Nim („powszechny sakrament zbawienia” — Konst. o Kościele, 48).
- 3) Jak ongiś w ludzkiej naturze Chrystusa, stopniowo ale prawdziwie, tak dzisiaj w Kościele świętym („nowe Jeruzalem” — lekcja) objawia się chwała obecnego wśród nas Boga każdemu, kto z wiarą i miłością szuka tego Boga.

Przeżycie: Zbawiciel wyposażył swój umiłowany Kościół w sakramenty zbawienia, które z jednej strony zakładają wiarę i miłość w ludzie Bożym i poszczególnym człowieku, z drugiej strony zaś tę wiarę i miłość umacniają (Konst. o Liturgii, 59).

Zadanie: Chrześcijanin — katolik z radością, uświadamia sobie prawdziwą obecność Boga w Kościele. Z wdzięcznością pozwala Panu aktualizować tę obecność we własnej duszy przez gorliwy, odpowiedzialny i świadomy udział w sakramentalnym życiu Kościoła.

Święto Chrztu Pańskiego — 11 stycznia

Temat dowolny

Niedziela II po Objawieniu — 18 stycznia

Tydzień ekumeniczny

Niedziela III po Objawieniu — 25 stycznia

SAKRAMENTY JAKO OSOBOWE ZAANGAŻOWANIE

Wstęp: Apel miłości, jaki Bóg kieruje do nas ludzi przez Jezusa Chrystusa, wymaga najwyższego zaangażowania wewnętrznego (lekcja: wysiłek indywidualny zawodnika na zawodach a nieosobowa reakcja w masie ludzkiej).

Pouczenie: Wprawdzie Pan Jezus podejmuje dialog miłości z ludźmi w społeczności Kościoła, ale równocześnie uświadamia, że dialog ten jest możliwy tylko między osobami (między Bogiem osobowym i człowiekiem jako osobą).

- 1) Kościół Chrystusowy nie jest bezkształtną masą, lecz społecznością, złożoną z osób, z których każda jest stworzona „na obraz i podobieństwo Boże”. Przed Bogiem nikt nie ginie w masie społecznej, lecz każdy jest przedmiotem szczególnej miłości Pana.
- 2) Każdego poszczególnego człowieka powołuje Bóg według swojej woli i swoich zamierzeń, poprzez odrębne powołanie życiowe (ewangelia).
- 3) W sakramentalnym spotkaniu z Panem, pomimo zewnętrznej jednolitości i prostoty sakramentalnych znaków, zawsze chodzi o osobowe zaangażowanie zarówno Boga, jak i człowieka.

Przeżycie: W obliczu niepojętych zamierzeń Boga człowiek uświadamia sobie swoją niedostateczność, a nawet ubóstwo i słabość (introit, gradual, traktus). Ta świadomość nie zgębia, lecz budzi pragnienie zrywu ku pełnej Bożej miłości.

Zadanie: Przez sakramentalne współżycie z Chrystusem chrześcijanin zabiega cierpliwie o wyzwolenie ze stanu ograniczoności i słabości oraz czerpie coraz więcej z mocy Chrystusa, który stał się dla nas „duchem ożywiającym” (1 Kor 15,45).

Niedziela IV po Objawieniu — 1 lutego

SAKRAMENTY DROGĄ DO PEŁNI ŻYCIA OSOBISTEGO

Wstęp: Nabrzmiałe mocami i życiem ziarno Słowa Miłości Bożej wydaje bogaty plon, gdy pada na „żyzną ziemię” (ewangelia). Wspólną ilustracją tej prawdy jest życie Pawła apostoła (lekcja).

Pouczenie: Jakże niesłychane możliwości tkwią w naturze ludzkiej, skoro Bóg widzi w człowieku partnera godnego i zdolnego do dialogu Miłości Bożej!

- 1) Nasze życie osobowe nie jest glebą zdeterminowaną, w dobrym lub złym znaczeniu, lecz glebą, która staje się „żyzną” albo też stopniowo jałowuje. Wszyscy jesteśmy glebą „skażoną”, ale od nas zależy obecnie, czy stajemy się coraz bardziej sposobni dla zasiewu łaski.
- 2) W sakramentach tkwią nieograniczone możliwości oczyszczenia, uszlachetnienia i użyźnienia gleby naszych dusz.
- 3) Przez łaski sakramentalne Chrystus Pan wzywa z jednej strony do przyjęcia ofiarowanej przyjaźni z Bogiem („życia Bożego”), z drugiej strony zaś do życia na „miarę dojrzałości Chrystusowej” (por. Ef 4,13). Tylko w ten sposób zdobywamy stopniowo pełnię życia osobowego.

Przeżycie: Dialog człowieka z Bogiem jest w pełni skuteczny wtedy, gdy wzoruje się na dialogu Boga z człowiekiem. Ten dialog zaś jest od początku dialogiem miłości — mądrej, przemożnej, życzliwej, bezinteresownej, pokornej.

Zadanie: Wartość i skuteczność życia sakramentalnego zależy nie od samego obrzędu („magia” słów i gestów), choć należy go doceniać — lecz zależy od wkładu wartości osobowych. Ze strony Zbawiciela jest to wkład najdoskonalszy. Jak wygląda ten wkład po naszej stronie?

Niedziela V po Objawieniu — 8 lutego

Wielkopostna akcja trzeźwości

III. Okres Wielkiego Postu

Niedziela I Wielkiego Postu — 15 lutego

WIELKI POST — UPRAGNIONY CZAS ZBAWIENIA

Wstęp: Całe życie chrześcijanina jest włączeniem się w dzieło odkupienia (niedziela — dzień Tajemnicy wielkanocnej). Ale już od wieków Wielki Post przed Wielkanocą jest nazywany szczególnie „czasem upragnionym — dniem zbawienia” (lekcja).

Pouczenie: W życiu Kościoła świętego Wielki Post jest czasem pogłębionego przeżycia i włączenia się w Tajemnicę wielkanocną Chrystusa (Misterium paschalne — por. „Wprowadzenie do liturgii”, s. 75 nn.).

- 1) Jezus Chrystus stał się przez swoje zbawcze dzieło — przez mękę i śmierć, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie — przyczyną sprawcą naszego odkupienia. Najważniejszym owocem Misterium paschalnego jest sam Kościół (Konst. o Liturgii, 5).
- 2) Z natury Kościoła jako zbawczo-kultycznej społeczności wynika jego liturgia jako kontynuacja Tajemnicy wielkanocnej. Jej owoce przejawiają się w życiu chrześcijańskim (lekcja).
- 3) Jak w życiu i działalności Chrystusa, tak samo w życiu Kościoła i każdego chrześcijanina szatan jako „tajemnica zła” usiłuje sparaliżować zbawcze zamysły Boga przez pokuszenie trojaki i sprzeniewierzenie się woli Ojca (ewangelia).

Przeżycie: Chrześcijanin, zjednoczony z Chrystusem zwycięskim, zawiera bezgranicznie Bogu, pewny ostatecznego wyzwolenia (Ps. 90 w tekstach mszalnych).

Zadanie: Praktyki pokutne Wielkiego Postu są prostą konsekwencją i warunkiem włączenia się w dopełnienie się Misterium paschalnego w naszym życiu.

Niedziela II Wielkiego Postu — 22 lutego

NASZE UŚWIĘCENIE W TAJEMNICY WIELKANOCNEJ

Wstęp: W Tajemnicy wielkanocnej wyraża się najdoskonalej posłannictwo zbawcze Jezusa Chrystusa, mianowicie dwa porządki działania: zwrócenia się Boga ku nam ludziom (porządek zstępujący) i nasza odpowiedź Bogu (porządek wstępujący).

Pouczenie: Bóg jako Miłość uosobiona „jako pierwszy nas umiłował” (1 J 4,10) i podjął w Chrystusie zbawczą inicjatywę, zniżając się do nas ludzi. Odtąd „wołą Bożą jest uświęcenie nasze” (lekcja).

- 1) Przez Wcielenie zapoczątkowało się w Chrystusie uświęcenie i przebóstwienie naszego człowieczeństwa, w Tajemnicy wielkanocnej zaś utwierdziło się nierozzerwalnie.
- 2) Zstępujący porządek zbawczy dopełnia się w każdym wiernym w szczególny sposób przez liturgię sakramentów i sakramentaliów (Konst. o liturgii, 61), które wywodzą się z Tajemnicy paschalnej.
- 3) Zwłaszcza przez sakramenty święte wzbogaca się nasz udział w „życiu Chrystusowym”, które w istocie swojej jest udziałem w życiu Trójcy Świętej (Konst. o Kościele, 7).

Przeżycie: Coraz ściślejsze zjednoczenie z Chrystusem Panem pogłębia w nas stopniowo poznanie i oglądanie Boga (widzenie), oczywiście nie zmysłowe (ewangelia!), lecz duchowe (por. J 14,9). W Chrystusie spotykamy się z Ojcem!

Zadanie: Warunkiem wzrostu naszego uświęcenia i przeobstwienia jest z jednej strony szczery zryw ku Chrystusowi, jak z drugiej strony „powstrzymanie się od żądz” światowych i niesprawiedliwych uczynków (lekcja).

Niedziela III Wielkiego Postu — 1 marca

UWIELBIENIE BOGA W TAJEMNICY WIELKANOCNEJ

Wstęp: Tajemnica wielkanocna Chrystusa wyraża także drugi porządek (wstępujący), jako odpowiedź człowieka na zbawcze zniżenie się Boga. Istotą tego porządku jest uwielbienie Boga (kult).

Pouczenie: Bóg jako Doskonałość uosobiona jest najbardziej godny chwały i uwielbienia oraz szuka go w stworzeniach. Gdzie bowiem urzeczywistnia się i odzwierciedla chwała Boga według Jego zamierzeń, tam dopiero dopełnia się dobro i szczęście stworzeń.

- 1) Wśród stworzeń ziemskich człowiek jest niewątpliwie wyrazem najwyższych i najczystszych zamierzeń Boga. Świadczą o tym dowodnie choćby osiągnięcia i dzieła człowieka.
- 2) Bóg chce jednak być uwielbiony nie tylko w dziełach ludzkich, lecz przede wszystkim w tym, że człowiek sam w sobie osiągnie najwyższą dojrzałość i doskonałość (podobieństwo do Boga, uświęcenie), oraz będzie świadomie uwielbiał Boga swoim życiem „dzieci światłości” (lekcja).
- 3) Najdoskonalej urzeczywistniła się chwała i uwielbienie Boga w osobie i życiu, a szczególnie w męce i śmierci Chrystusa Jezusa.

Przeżycie: Nie wystarczy jedynie zabiegać o prawość i szlachetność serca w sensie naturalistycznym (wyzwolenie od grzechu, czystość legalna). Gdy w oczyszczonym sercu brak „ołtarza Boga”, człowiek ulega pręcej czy później najgorszej pokusie duchów nieczystych i gubi się w bałwochwalczym samouwielbieniu (ewangelia).

Zadanie: Chrystus uwielbiony uczy nas najczystszych dróg prawdziwej adoracji Ojca. Wyraził ją sam w bezgranicznym oddaniu i posłuszeństwie aż do śmierci krzyżowej (por. ofertorium).

Niedziela IV Wielkiego Postu — 8 marca

SAKRAMENTY UOBECNIAJĄ W NAS TAJEMNICĘ WIELKANOCNĄ

Wstęp: Pan Jezus dokonał dzieła zbawienia przez swoją mękę, śmierć i zmartwychwstanie. Były to nie tylko jednorazowe czyny i wydarzenia historyczne, które można co najwyżej wspominać lub o nich zapomnieć.

Pouczenie: Wszystko, co wiąże się z życiem Chrystusa Pana, ma charakter Tajemnicy, czyli ciągle aktualnej, błogosławionej i nieogarnionej Rzeczywistości.

- 1) Tajemnica wielkanocna dopełnia się z woli Bożej nieustannie, i to do końca czasów. Sakramenty święte czerpią z tej Tajemnicy swoją niewyczerpaną moc odradzającą i uświęcającą.

- 2) Radosne błogosławieństwo Misterium paschalnego spływa na Kościół Chrystusowy i poszczególnego wiernego najpierw w sakramencie wybrania i odrodzenia, w chrzcie świętym, który rodzi nas do wolności w Chrystusie (lekcja).
- 3) Szczytowym sakramentem wielkanocnym jednak jest Eucharystia, której figurą jest cud rozmnożenia chleba (ewangelia). Ten Najświętszy Sakrament przewyższa wszystkie inne, gdy chodzi o stopień uczestnictwa w Tajemnicy wielkanocnej.

Przeżycie: „Uradowałem się, bo mi powiedziano: „Pójdziemy do domu Pana!” (introit, gradual). Cieszymy się w Panu poczuciem Jego zabezpieczającej obecności i mocy (komunia).

Zadanie: „Oto teraz czas upragniony” i sposobny, by z pogłębioną wiarą i wdzięcznością zjednoczyć się z Panem w sakramentach paschalnych (spowiedź i Komunia wielkanocna).

Niedziela V Wielkiego Postu — 15 marca

MÓWIĘ PRAWDĘ

W Wielkim Poście stajemy w obliczu Chrystusa, który który się po to narodził, aby dać świadectwo prawdzie i umarł za prawdę. Musimy więc stanąć w prawdzie wobec siebie. Szczera spowiedź wielkanocna. Musimy zawstydić się z powodu każdego kłamstwa, fałszu, nieprawdziwej postawy i sytuacji, którą stworzyliśmy w sobie samych i wobec innych. Musimy po prostu przestać kłamać, zawsze mówić prawdę. Zażądać od siebie kategorycznie prawdy. Nigdy oszczerco i fałszywie o nikim nie mówić, nie pozwolić, aby inni o kimś kłamliwie mówili i pisali. Nie być łatwowiernym.

Postanowienia: Walkę z tendencją do kłamstwa i fałszu własnego serca, ofiarując za zwycięstwo Prawdy Bożej wśród nas.

Hasłem tego okresu: „Dać świadectwo prawdzie”

Niedziela Palmowa Męki Pańskiej — 22 marca

Czytanie Męki Pańskiej
(C. d. nastąpi)

P R O G R A M K A Z N O D Z I E J S K I na rok 1969/70

K a z a n i a d l a d o r o s ł y c h **CHRYSTUS DZIAŁAJĄCY W SAKRAMENTACH**

I. Okres Adwentu

Niedziela I Adwentu — 30 listopada

ADWENT „SAKRAMENTEM OBECNOŚCI CHRYSTUSA W ŚWIECIE”
(św. Bernard)

Temat: „Pan blisko jest”. Chrystus bowiem zmartwychwstał i wywyższony jest blisko nas, Jego „Królestwo jest wśród nas” (Łk 17,21). Przychodzi przez łaskę jako jej „prasakrament” (to idea przewodnia roku), w „słowie żywota” (J 6,64) pouczającym i ożywiającym, ponieważ „Słowo Ciałem się stało i zamieszkało między nami”

dla ukazania nam wspaniałości życia Bożego i naszego w miłości i życiu Bożym udziału. „Tak bardzo (bowiem) Bóg umiłował świat, że Syna swego dał... aby każdy, kto uwierzy, miał żywot wieczny”. Jest to spotkanie z Chrystusem, który jest Sakramentem spotkania z Bogiem...

Przeżycie: „Teraz zbawienie nasze jest bliżej nas, niż wtedy gdyśmy uwierzyli...” (Lekcja: Rz 13, 11—14). Teraz po Soborze nadeszła godzina „powstania ze snu”: niewoli grzechów i namietności — ignorancji religijnej, lenistwa i zobojętnienia, wzajemnej nienawiści między ludźmi...” Żyjmy więc przyzwoicie jak w jasny dzień”, bo mamy wśród siebie „Światłość oświecającą każdego człowieka” na ziemi (cf J 1,9).

Zadanie: Modlitwa z zastosowaniem: z „Introitu” (Ps 24, 1—6).

Niedziela II Adwentu — 7 grudnia

BÓG STWÓRCA — PANEM I OJCEM JEZUSA I NAS

Temat: Bóg stworzył człowieka dla życia — w zjednoczeniu ze sobą. Kim jest ten dobry Bóg? Na czym polega to życie? — Za wzorem Jezusa należy przyjąć postawę uwielbienia i służby dla Trójjedynego Żyjącego Boga, dla Tego „Który jest” (Wj 3,4), który jest „Duchem” (J 4,24) czystym i najdoskonalszym, jako „Elohim”, „Jahwe”, „Adonai”, „Deus Sabaoth” (objaśnić te nazwy Boga i w świetle współczesnej teologii „po śmierci Boga” czyli po uśmierceniu fałszywych o Nim pojęć); wieczny (cf Ps 88, 2; 101, 26—29), wszechobecny (Ps 138, 8—10), wszechmocny (Credo, Rdz. 17,1; Mądr 12, 18; Łk 1,37); Ojciec dobry (Ps 72,1; 50, 19—23; Rz 8,28; Łk 15, 11—32), ale i sprawiedliwy (Mt 16, 27; Rz 2, 11).

Przeżycie: W okresie Adwentu na pierwsze miejsce wysuwają się postacie Maryi „Służebnicy Pańskiej” i proroka Izajasza (cf Lekcja i Ewangelia), który woła w uniesieniu: „Ludu Syjoński, oto Pan przyjdzie, aby zbawić narody” (Introit). Powołany przez Boga i przejęty Jego wielkością oraz działaniem we wszechświecie toczy przez całe życie walkę o sprawiedliwość Bożą, „gotujcie drogę Panu...” Za nim idą Maryja Niepokalana i Jan Chrzciciel... A za nim pójść powinniśmy i my...

Zadanie: Pomyślmy, jak mamy „gotować drogę Panu” do serc ludzkich — przede wszystkim przez żywą wiarę i ofiarną miłość bliźnich.

Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP — 8 grudnia

„MARYJA NIEPOKALANA — ZNAKIEM MIŁOŚCI BOGA WZGLĘDEM LUDZKOŚCI”

Temat: 1) Cudownym zdarzeniem, którym się cieszy Kościół w dniu dzisiejszym jest fakt zachowania Matki Najświętszej od zmyślnego grzechu pierworodnego, aby mogła stać się godną Zbawiciela rodzielićką (por. Kolekta) w dziele naszego odkupienia (Pokomunia). Stała się przez to Jutrzenką zbawienia i życia dla ludzkości. Bóg chciał, aby przez Niepokalaną Dziewicę dokonywało się zbawienie świata (por. Gal 4,4).

2) Naświetlenie tej Jej roli w „tajemnicy Słowa Wcielonego” znajdujemy w „Lumen gentium” r. VIII. (Należy odpowiednio zaaplikować).

Przeżycie: Należy wytworzyć w świadomości słuchaczy ogrom tej roli Matki Najświętszej jako prawzoru współczesnej kobiety i jej roli w ocaleniu i uświęceniu świata.

Zadanie: Ukazać konkretną misję kobiety w umacnianiu wiary i miłości wśród otoczenia.

Niedziela III Adwentu — 14 grudnia

BÓG JEST PEŁNIĄ MIŁOŚCI I DOBROCI WZGLĘDEM LUDZI

Temat: 1) „Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię” (Rdz 1, 1—2,5). Należy streścić i sparafrazować, np. w formie: świat został stworzony przez Boga; miał początek; stworzenie odbyło się jednym aktem Boga, choć istnieje ewolucja (jaka?); wszystkie stworzenia są dobre... Stworzył Bóg to wszystko, by okazać swą dobroć i powiększyć swą chwałę, oraz — by i stworzenia miały udział w Jego dobroci i chwale...

2) Dobry i kochający Bóg stworzył aniołów i ludzi, którzy się niestety zbuntowali i stąd powstał grzech (przytoczyć odpowiednie teksty i krótko je zaaplikować w świetle „Gaudium et spes” nn 12—15 i 5,12 i 5,15) Nastąpiła powszechna śmierć, ale i uniwersalne odkupienie...

Przeżycie i zadanie: „Oto Bóg nasz przyjdzie i zbawi nas” (Iz 35,4). Dlatego „weselcie się w Panu”! Bóg przychodzi stale w sakramentach Pokuty i Eucharystii, „w pośrodku każdego z nas staje” (Ewangelia), ale czy my Go należycie znamy i przyjmujemy?

Niedziela IV Adwentu — 21 grudnia

BÓG UMIŁOWAŁ LUDZI NA ŚWIECIE

Temat: 1) W tekstach mszalnych odnajdujemy jakby streszczenie głównej atmosfery adwentowej: tęsknota za Zbawicielem dochodzi kresu. Trzy wielkie Postaci (Izajasz — w Introicie, Matka Boża — w Ofertorium i Jan Chrzciciel — w Ewangelii) zapowiadają Jego przyjście i jak najdoskonalej wyrażają ową tęsknotę ówczesnej ludzkości, zdanej niejako na własne słabe siły. Skąd ta słabość? Naszkicuemy przymioty człowieka przed upadkiem i stan jego po upadku...

2) Potrzebny więc był i jest ludzkości Zbawiciel: Boża obietnica w raju; przygotowanie dzieła zbawienia przez wieki i rola Matki Najświętszej w jego realizacji; a ze strony ludzi konieczna „metanoia” i „prostowanie dróg Panu” w konkretnym życiu... Uświadommy sobie, że „Pan jest wśród nas” — przez łaski sakramentalne i „wszelkie ciało ogląda dziś zbawienie świata” (por. Ewangelie).

Przeżycie: „Przybądź Panie, a nie zwlekaj. Przebacz występki — „zagrożenia” — Ludowi Twemu”. Wszak się modlimy i wierzymy, „wzywamy Cię w prawdzie” (Graduał).

Zadanie: Spróbujmy odważnie „prostować Panu drogi” życia naszego przez podjęcie walki z nałogami, zwłaszcza uwłaczającymi chrześcijańskiej miłości wzajemnej...

II. Okres Bożego Narodzenia, Objawienia i po Objawieniu

Boże Narodzenie — 25 grudnia

TAJEMNICA WCIĘLENIA JAKO DIALOG MIŁOŚCI BOGA Z LUDZKOŚCIĄ — z parafrazą tekstu:

Hebr. 1, 1—2: „Wiele razy i wieloma sposobami przemawiał niegdyś Bóg do ojców przez proroków, na końcu zaś tych dni przemówił do nas przez Syna, którego ustanowił dziedzicem wszystkich rzeczy, przez którego uczynił też wielki (wszechświat), — I tak „Słowo Ciałem się stało”, a „Ciało stanie się Chlebem żywota”. Wcielenie bowiem dokonuje się nadal przez Sakramenty św., przez które życie Boże ustawicznie zstępuje z wysoka, dojrzewa na ziemi i przemieszkuje w człowieku. Tak właśnie Bóg realizuje swój dialog miłości z ludzkością...

Uroczystość św. Szczepana — 26 grudnia

„SZCZEPAN PEŁEN ŁASKI I MOCY” — WZOREM WSPÓŁCZESNEGO KATOLIKA

Temat: Wskazaniem byłoby podkreślenie troski o rozwój życia wewnętrznego — łaski i apostołskiej konsekwencji tego życia łaski — w świetle dekretu sob. „O apostołstwie świeckich” (passim — zwłaszcza w zakresie wyznawania wiary i akcji charytatywnej).

Przeżycie i zadanie: Wczuwajmy się w postawę życia św. Szczepana i zastosowujmy ją w formie odważnego świadectwa na codzień o naszej żywej wierze oraz w miłości czynnej bliźnich. By się do tego pobudzać, wczytujmy się w dzieje Męczeństwa św. Szczepana (Dz. Ap.)

Święto Świętej Rodziny — 28 grudnia

Pouczenie pasterskie o małżeństwie i rodzinie

Uroczystość Bogarodzicy Maryi — 1 stycznia

JEZUS „ZWIASTUN WIELKIEGO PLANU” — „DAWCA WIECZNEGO ŻYCIA” ZA POŚREDNICTWEM MARYI

Temat: 1) Kolekta i Pokomunia mają charakter maryjny, bo Kościół wielbi w nich macierzyństwo Bogarodzicy i prosi Ją, by nas wspomagała swą matczyną opieką. Zaczynamy więc Nowy Rok, i nowy okres życia, pod opieką Jezusa i Maryi. (Uczynić krótką aluzję do treści Aktu z 3 maja 1966 r.)

2) Chrystus-Zbawiciel (por. Lekcję) daje życie sakramentalne. Przywraca je w Sakramentach „nie-żywych” lub wzbogaca w Sakramentach „żywych”. Maryja „pełna łaski Służebnica Pańska” jest współpracowniczką Jezusa w tym dziele, jako „Pośredniczka łask wszelkich”.

Przeżycie: „Radośnie wykrzykujcie Panu wszystkie ziemie, (bo) Pan okazał swoje zbawienie”!

Zadanie: Wskazuje je św. Paweł w Lekcji (II Tyt. 2, 11—15).

Niedziela II po Bożym Narodzeniu — 4 stycznia

„SŁOWO CIAŁEM SIĘ STAŁO” — WIERNOŚĆ DANEMU SŁOWU

W okresie Bożego Narodzenia zapatrzeni w Słowo Przedwieczne,

które naprawdę stało się Ciałem, podejmiemy pracę nad dotrzymaniem danego komuś — Bogu i ludziom — słowa. Ile ludzkich obietnic, ile słów zostało rzucone na wiatr. Ile zawodów sprawiły ludziom słowa niedotrzymane. Jak często zostało zerwane słowo, które ktoś dał na całe życie. Ile zerwanych umów, rozbitych małżeństw, dlatego, że ktoś nie jest wierny danemu słowu, chociaż drugi człowiek zawierzył mu i na tym słowie zbudował całe swoje życie. Jak często nie dotrzymujemy słowa danego dzieciom. Dzieci też często powtarzają: „Słowo daję” nie wiedzą, co to znaczy. Cenione kiedyś „verbum nobile” słowo szlacheckie, dziś dawane jako „słowo honoru”, jak często jest zrywane, nie pamiętane, lekceważone. Coraz częściej mówi się o tym, że nikomu nie można zawierzyć, bo nie ma wśród nas ludzi wiernych. Prawdziwa wierność musi wystarczyć na zawsze, nie tylko na krótki czas.

Postanowienie: W okresie Bożego Narodzenia, gdy Słowo Boże spełniło oczekiwania wieków i nikogo nie zawiodło, postanówmy być wierni danemu słowu. Nie zawieść ludzi, którzy na naszą wierność słowa czekają. Być słownym w pracy, w dotrzymywaniu umów, terminów. Mniej mówić, obiecywać, nie rzucać słów na wiatr, znać cenę swego słowa. I zawsze to, co zostało obiecanie — wykonać: Słowo — Ciałem! Pracę nad sobą, nad wiernością, sumiennością i odpowiedzialnością za powiedziane słowa, podejmujemy w intencji, aby słowa, które dają rządzący narodami, zostały dotrzymane; aby w stosunkach międzynarodowych „Deklaracja praw człowieka” stała się ciałem, abyśmy w II Tysiącleciu nie cofnęli danego Bogu słowa wierności.

Hasło tego okresu: „Słowo — ciałem”!

Uroczystość Objawienia Pańskiego — 6 stycznia

ŁASKA WIARY BUDUJE NA POZNANIU ROZUMU

Temat: Wiara polega na „zobaczeniu i pójściu” za jej wskazaniami. Powołanie do wiary zawiera w sobie wezwanie do świętości i jej apostołskiego promieniowania w otoczeniu; czyli przez wiarę stajemy się uczestnikami dziedzictwa świętych w „światłości” (Kol. 1,2). Stąd konieczność troski — za przykładem Mędrców — wierność powołaniu do wiary, która musi być pogłębiona i „doświadczana” poznaniem rozumowym. Oświeć te sprawy Sobór Watykański I (por. „Breviarium Fidei” nn. 60—70).

Przeżycie: Wzbudzenie w sobie żywej świadomości o przynależeniu każdego z nas do „człowieczej rodziny” i pielęgnowaniu w sobie uniwersalistycznej koncepcji świata.

Zadanie: Starać się ukazywać swą katolicką postawę życia.

Święto Chrztu Pańskiego — 11 stycznia

Tematy dowolne

Niedziela II po Objawieniu — 18 stycznia

JEZUS W STOSUNKU DO SWEJ MATKI I OPIEKUNA

Temat: 1) Fundamentem życia ludzkiego na ziemi jest rodzina. Im wyższy jest jej moralny poziom, tym mocniejsze jest społeczeństwo i szczęśliwsi są ludzie. Lekcja z poprzedniej niedzieli (Kol. 3, 12—17) wylicza przymioty chrześcijańskiej rodziny, właśnie te, którymi jaśniało życie Najśw. Rodziny w Nazarecie. Podobne

wskazania wytycza nam i św. Paweł w liście do Rzymian 12, 6—16.

2) Życie ukryte Jezusa w Nazaret ukazuje nam cechy rodzinne zawsze aktualne (krótko na nie wskazać) Matka Najśw. w życiu nazaretańskim i publicznym Jezusa była jakby „nieobecna”, por. słowa: „Zostaw to mnie, Niewiasto, jeszcze nie nadeszła godzina moja”. Zawsze nad tym wszystkim dominowała supremacja „spraw Ojca” w życiu Jezusa, wyrażona w dziwnym odezwanie się 12-letniego Zbawcy: „Czyż nie wiedzieliście...”

Przeżycie: Wyobraźmy sobie jakąś bardziej charakterystyczną scenę z życia ukrytego w Nazarecie (przytoczyć)

Zadanie: We wszystkich sprawach życia „sprawy Boże” stawiać ponad wszelkie „sprawy świata”. Rozważmy, w czym zachodzi między nimi najczęstszy konflikt...

Niedziela III po Objawieniu — 25 stycznia

ISTOTA „KRÓLESTWA BOŻEGO” W UJĘCIU CHRYSTUSA PANA

Temat: 1) Niedziela po Objawieniu Pańskim ukazuje nam Chrystusa — Nauczyciela, głoszącego nowe zasady moralne, których należy przestrzegać w Jego Królestwie (Kościele). To Królestwo teraz „gwałt cierpi” i przechodzi próby — walkę przeciwko grzechowi, światu i ciału... Przedpoście — to rozpoczęcie pochodów ku Miśterium Wielkanocnemu i jego Czytania (Lekcja i Ewangelia) przygotowują nas do tego okresu „zasiewu”, pracy w „winnicy” walki o zwycięstwo na „stadionie sportowym”, życia ukazują obraz cierpiącego ale i zwycięskiego zmartwychwstania Jezusa Odkupiciela (por. Rzym. 6, 3—5).

2) Rozważmy udział Ludu Bożego w rozwoju tego Królestwa na ziemi (cf. „Lumen gentium” r. II) i opiekuńczą rolę Matki Kościoła w tym królestwie.

Przeżycie: Chrystus wzywa do winnicy — pójdźmy i pracujmy z Nim; rzuca ziarna nauki — przyjmijmy ją i pogłębiajmy, by stokrotnie przynosiła owoce; Chrystus idzie do Jerozolimy na mękę, bo tak podobało się Ojcu — idźmy i my z Nim i za Nim, aby umrzeć dla świata i zmartwychwstać do nowego życia...

Zadanie: Wskazać na główne źródła grzechów, zwłaszcza przeciwnych miłości społecznej, i na środki ich zwalczania...

Niedziela IV po Objawieniu — 1 lutego

JEZUS „NAUCZYCIEL DOBRY”, W PRZYPOWIEŚCIACH KOMUNIKATYWNY

Temat: 1) Nawiązać do często podnoszonych zarzutów przeciw kaznodziejstwu współczesnemu i do ich źródeł obiektywnych i subiektywnych.

2) Metody Jezusowego nauczania i „kaznodziejstwa” (podać przykłady).

Przeżycie i zadanie: Właściwe rozwiązania i odnowa w głoszeniu i słuchaniu „słowa Bożego”. Matka Najśw. — wzorem dla słuchaczy dzięki metodzie „zachowywania i rozważania w sercu swoim”, gdy kontemplowała życie Syna. Należyce zestawiony i wykorzystany „stół słowa Bożego” (kazania) wzmaga wiarę i jej realizację przez życie sakramentalne, zwłaszcza eucharystyczne („stół Ciała Pańskiego”).

Niedziela V po Objawieniu — 8 lutego

Wielkopostna akcja trzeźwości

III. Okres Wielkiego Postu

Niedziela I Wielkiego Postu — 15 lutego

„NIE PRZYSZEDŁEM PUSZCZAĆ POKOJU, LECZ MIECZ” (Mt 10,34)
— zaparcia i ascezy

Temat: 1) W Wielkim Poście mamy rozpocząć walkę ze skutkami grzechu pierworodnego w naszej duszy i przez to mamy — się czynnie zaangażować w realizację dzieła zbawienia. W Ewangelii staje przed nami Chrystus, pokonujący szatana. Jego zwycięstwo nad potrójną pokusą jest zapowiedzią ostatecznego triumfu nad „księciem tego świata”, jaki odniósł Jezus na krzyżu. Ta walka i zwycięstwo przedłużają się w nas. Tkwiącym w nas nałogom pychy, nienawiści, zmysłowości i chciwości mamy przeciwstawiać — modlitwę, post i jałmużnę, zaparcie się siebie i ascezę życia, a „Łaska Boża nie będzie w nas daremna” i Sakramenty św. będą nas wciąż ożywiać i bogacić.

2) Jezus wymaga bowiem stanowczego wyboru: za sobą lub przeciw sobie — według Mt 10, 24—39. Stąd staje się bardziej zrozumiałe usunięcie się Matki Najśw. podczas publicznej działalności, „by Mu nie przeszkadzała” — ale stanie pod krzyżem gdy został sam...

Przeżycie i zadanie: Sparafrazować i zaktualizować „post” według Iza-
jasza 58, 1—9.

Niedziela II Wielkiego Postu — 22 lutego

JEZUSOWY „KODEKS DOSKONAŁOŚCI” W OŚMIU BŁOGOSŁAWIENSTWACH

Temat: 1) W najbliższych tygodniach mamy przeżywać Mękę Chrystusową jako najtrudniejszy etap Jego Tajemnicy Paschalnej, rozważając ją na modlitwie i kosztując jej gorczy w wielkopostnych wyrzeczeniach. Celem tych wysiłków jest przemiana (metanoi) naszej duszy i osiągnięcie chwały niebieskiej, której rąbka uchylił Jezus podczas swego Przemienienia (Ewangelia), a także i dlatego, że „Bóg powołał nas... do świętości w Chrystusie Jezusie” (Lekcja).

2) Objaśnić krótko Osiem Błogosławieństw jako wskazaną przez Jezusa „drogę do doskonałości” w każdym stanie „drogę „przemieniania duszy”.

Przeżycie: By to osiągnąć konieczne jest ożywianie gorliwości w służbie Bożej, wzmacnianie uczestnictwem w rekolekcjach, zakończonych spowiedzią i Komunią św.

Zadanie: Postanówmy walczyć z konkretnym nałogiem i wadą główną, zwłaszcza w zakresie braków miłości społecznej.

Niedziela III Wielkiego Postu — 1 marca

EWANGELICZNA POKORA I PROSTOTA TWORZYWEM CHRZEŚCIJAŃSKIEJ DOSKONAŁOŚCI (metanoi)

Temat: 1) Sparafrazować perykopy ewangeliczne tygodnia po Niedzieli II Wielkiego Postu: Mt 23, 1—12; 20, 17—28; Łk 16, 19—31; Mt 21, 33—46; Łk 15, 11—32.

2) Pokora i prostota rodzą postawę miłosnej służby, ofiary i wyrozumiałości dla bliźnich. Przykłady: Pokorny „Sługa Jahwe”, „Służebnica Pańska” i „Słudzy Boży” (święci).

Przeżycie i zadanie: Podać kilka aktualnych przykładów pokory i prostoty.

Niedziela IV Wielkiego Postu — 8 marca

JEZUS UCZY LITOŚCI I PRZEBACZENIA

Temat: 1) Objaśnić perykopy ewangeliczne tygodnia po niedzieli III Wielkiego Postu: Łk 4, 23—30; Mt 18, 15—22; Łk 15, 19—20; J. 4, 5—42; J. 8, 1—11; Łk 4, 38—44.

2) Każdy ochrzczony doznawszy Bożego miłosierdzia winien je okazywać w uczynkach miłości i miłosierdzia wzgl. innych (por. uczynki miłosierdzia co do duszy i co do ciała).

Przeżycie i zadanie: Wskazać na pewne akcje według programu Społecznej Krucjaty Miłości (np. wg „ABC” Społ. Kr. Miłości).

Niedziela V Wielkiego Postu — 15 marca

PRAWDA MÓWIONYCH SŁÓW, SŁOWO W OBRONIE PRAWDY — MÓWIĘ PRAWDĘ

W Wielkim Poście stajemy w obliczu Chrystusa, który się po to narodził, aby dać świadectwo prawdzie i umarł za prawdę. Musimy więc stanąć w prawdzie wobec siebie. Szczera spowiedź wielkanocna. Musimy zawstydzić się z powodu każdego kłamstwa, fałszu, nieprawdziwej postawy i sytuacji, którą stworzyliśmy w sobie samych i wobec innych. Musimy po prostu przestać kłamać, zawsze mówić prawdę. Zażądać od siebie kategorycznie prawdy. Nigdy oszczerczo i fałszywie o nikim nie mówić, nie pozwolić, aby inni o kimś kłamliwie mówili i pisali. Nie być łatwowiernym.

Postanowienia: Walkę z tendencją do kłamstwa i fałszu własnego serca, ofiaruję za zwycięstwo Prawdy Bożej wśród nas.

Hasłem tego okresu: „Dać świadectwo prawdzie”

Niedziela Palmowa Męki Pańskiej — 22 marca

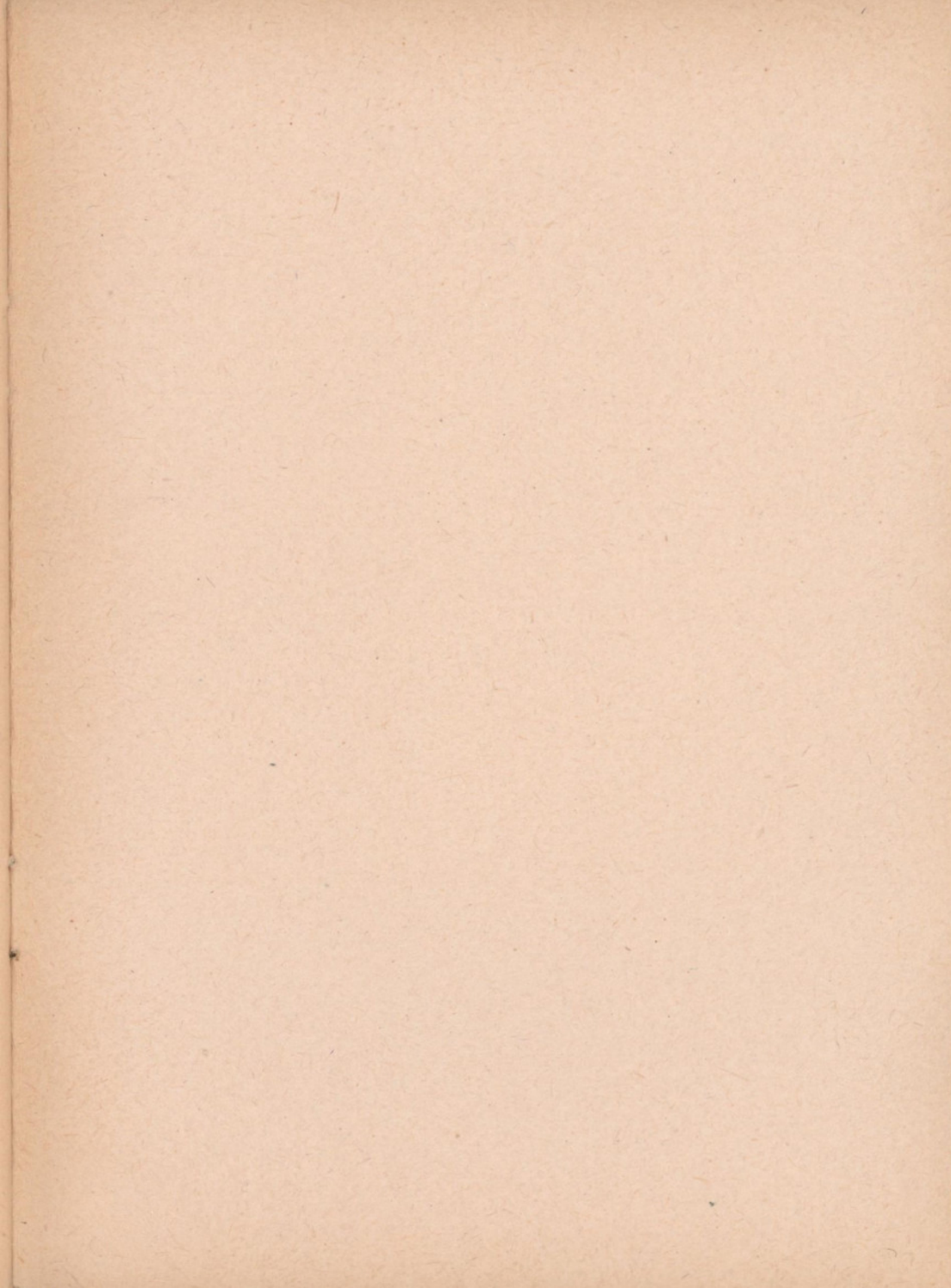
Czytanie Męki Pańskiej
(Ciąg dalszy nastąpi)

Spis treści na m-c wrzesień 1969 r.

Program Kaznodziejski na rok 1969/70

Kazania dla dzieci	177
Kazania dla młodzieży	184
Kazania dla dorosłych	197

Za pozwoleniem Władzy Duchownej

Wydaje Kuria Biskupia w Gorzowie Wlkp.
Druk: Gorzowska Drukarnia Akcydensowa w Gorzowie Wlkp.
ul. Młyńska 4 zam. 2743 - 1.200 egz. -01. 70 W6/27